

HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy - mint kis „könyvecske” - a kezed ügyében legyen.
A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

Értékes tankönyv bemutatója

Végzem, mit az idő rám mér...
Kányádi Sándor

A Hungária nagytermében, az 56-os tiszteletadás végén október 26-án **Lajtaváryné Benedek Zsuzsi** a „Beszéljünk Magyarul 1-2-3” és „Írjunk Magyarul” frissen megjelent könyvét mutatta be.

E mű az 57 éves Zrínyi Kör jelenlegi munkájában döntő szerepet tölt be. Hosszú éveken keresztül a Körbe való járás feltételezte a magyar beszédet az ottho-

majd munkafüzetek a diákok, útmutató a tanárok számára. Négy éven át sokszorosítva került kézbe az anyag, ami a hétköznapi, otthoni nyelvyakorláshoz is segédeszközt jelentett szülők és gyermekek számára.

Idén a Magyar Miniszterelnöki Hivatal (MEH) támogatása megadta a lehetőséget, hogy az anyag könyvfórmát ölthessen.

Megjött az anyagi támasz - igen rövid lejáratú, kötelező kivitelezési dátummal ellátva. Lázás munka: a szerző mellett segítő kezek, édesanyja a lektorálással; barátok a technikai kérdések megoldásában. A könyv időben elkészült.

Szeptemberben Zsuzsi hivatalos volt a Svédországi Tanácsadó Anyanyelvi Tanácskozáson (1. beszámoló AMH

november, HUFI rész), ahol eldöntötték, hogy e könyv képzzi a külföldi magyar tanításra készülő könyvsorozat 1. szintjét. Kihangsúlyozták Zsuzsi bátorságát, hogy az anyagot ennyire más, a most szükséges szempontból állította össze.

A továbbélés, küzdés szimbólumaként került bemutatásra az 56-os tiszteletadás végén a könyv. Egyéb jelkép is rejlik benne. A szerző szülei együtt a Lomniczy házaspárral évtizedeken keresztül a Zrínyi Kör alapja, mozgatóereje voltak. Most egy újabb generáció helyt áll. A reményt erősíti, hogy a magyar nyelv megtartására újra és újra megtalálhatjuk a kellő módot.

Gorondi Péterné, Meleg Judit

Figyelemes közönség a Hungária nagytermében

Fotó Demes Ferenc

nokban, ami a századforduló kezdetétől, a számos vegyes házasságból származó gyermekeknél már csak kivételesen adódik. Az új helyzet szükségessé tette a „magyar mint idegen nyelv” tanítását.

A tanárok komoly nehézségbe ütköztek: Hogyan tanítsuk a magyar nyelvet, hétvégenként három óra alatt olyan gyerekeknek, aki még nem tud írni-olvasni, vagy csak most kezdte a betűvetést a mindennapos iskolában? Csak felnőttek számára készült nyelvtanítási tankönyv állt rendelkezésükre. Segítségre volt szükség!

Benedek Zsuzsi hónapról-hónapra igen hasznos anyaggal látta el a ZIK-et: eleinte csak rajz és hang (CD) alkalmazásával,

Szabó Szilvia:

Amikor angyalok járnak

Ilyenkor angyalok járnak felénk, sötét égen suhannak, szárnyuk fehér, nem éri őket a fagy, a dér, néhol megérintenek egy-egy szívet, és a dobbanásba belepirulnak az örömeledett, fáradt emberek.

Sóhajok szállnak elmúló időkön át, hideg padlásokon vernek tanyát, hol baglyok figyelik nagy szemekkel, miféle árnyak repkednek el, és a szeretet mit hoz elénk, amikor angyalok járnak felénk...

Havi „HUFImondatt”:

„Ha a szabadság mégis jelent valamit, akkor leginkább a jogot, hogy kimondhassuk azt is, amit mások nem akarnak hallani.”
(G. Orwell: „1984”)

Olvasunk... és gondolkozunk:

Biztos, hogy csak 35 éves a Hungária?

A HUNGÁRIA majdnem mindnyájunknak „otthont” jelent. Amikor területén belül mozgunk, úgy tesszük, mintha teljes értelemben otthon lennénk. Lezserül öltözködünk, megyünk-jövünk, hol dolgozunk, hol pihenünk. Amikor másokkal találkozunk: úgy szólunk egymáshoz, mint családtaghoz, testvérhez, és sok esetben nagymamáknak-nagypapáknak tűnnek nekünk az egyesületünk - egyúttal kolóniánk - alapítói is.

Valahányszor megérkezünk és az étterembe lépünk, természetesen jobbra nézünk az „idősek” asztala felé, és tisztelettel köszönünk, mosollyal, kézengetéssel, fejbőlintgatással, és megyünk tovább hátra, a szeretett cserkészotthon felé. Ezek már beidegződött, lejárt utak, drága rutinok.

Az emigrációs hullámok az olykor eszméletlenül szomorú vándorlások túlélőit sodorták messzi földek partjára. Szüleink, nagyszüleink idehozták magukkal Magyarországot, s minden egyes emléket a legóvatosabban megtartották számunkra.

Egyszerűen megálmodták a jövőt anélkül, hogy tudták volna, hogy ideát a magyarság megmaradásának alapköveit ássák el. Amikor magyar egyesületeket alapítottak, még nem is sejtették, hogy nem átmeneti óvóhelyeket, hanem szilárd végvárak falait húzzák fel. Mi a falak vastag ívén

belül nevelkedtünk, verhetetlenül! Azonban mégis megrikultunk, sok súlyos sebesült vonszolta el magát a csatatérről, az évtizedek koptatták e falak köveit, a távolság, a természetes beolvadás szelei megcsönkítették azokat az álmokat is; viszont közben megmaradt épségben legalább annyi katona, hogy a várat megvédje, s esténként továbbra is álmokat fűzzön...

A Hungária három régebbi magyar szervezet egyesüléséből született meg 35 évvel ezelőtt. Azóta nagyrészt átépült, fejlődött, fedelelet ad a könyvtárnak, és felsorolhatatlan számú esemény, hagyomány és rendezvény talált helyet benne. Az

alapítók közül a legtöbben már a Jóisten mellé suhantak el, és a következő nemzedék, mi vettük át lassan a leállíthatatlan kiküldetés fegyverét.

Talán az teszi a különbséget, hogy a magyarban még él a Honfoglalás eposza. A hős királyok kora, a nagy veszedelmek, veszteségek és győzelmek szereplői leszármazottja: zseniális költők, írók szavaiból táplálkozik, mikor menedékre van szüksége. Szüntelen büszkeséggel, de bűnbánattal morzsolgatja a múltat, mert bizony tudja, mi történt és miért jutott ide: arra a helyre, ahol mindegy az, hogy ez a földgömb másik oldalán van, mert sors-tárral ölelkezik, ha magyarral találkozik.

Az évforduló vacsora alatt (ahol nem láttam ott mindenkit, és nagyon élveztem Zaha Sanyi bácsi anekdotákkal tarkított, szellemes nyitó előadását) ilyeneken gondolkodtam, míg jóízűen fogyasztottam a kiválasztott „Lomo à la Budapest”-et és a tornyos utána következő rigójancsit: **Minden magyar felelős minden magyarért. A Hungária ezerszáz éves!**

Most, segíts, Katonám! Ne add fel! Nem az ezüst kardod, géppuskád, hanem a szíved lüktetése kell! Ott, ahol a sors magyar otthont tett lehetővé számodra, ott, ahol megtanultál magyarul beszélni, ahol az édes öregek átadták súlyos, évszázados dalaikat, ott maradj mellettem, mert ez még csak az új idők kezdete!

Látom magam előtt a kis kékpöttyös cserkésznyakkendő gyermekét, és elképzelem, hogy ő majd azt kell cselekedje, amit te meg én - eddig és most. Ha e gondolat nyugalommal öntene el...

De nem! Izzgulok és aggódom! Tehát még többet és tovább kell tennem!

Zólyomi Kati

56: Két magyar szám, megpakolt emlék, jelkép, párhuzam, játszi ecset, ihlettár, élő múlt, példa, kétely, útmutató, égő magyar történelem. Még mindig és tovább merítünk eszméjéből, a végtelenül életképes magyar áldozatok tanulságából!

Micsoda erő, micsoda kitartás kell! Mert nem tűnhetünk el a föld szintjéről.

Mindezért, magyar: Légy résen, mindhalálig!
(ZK)

(1. besz. HUFI 2.o.)

Fáj a földnek, és fáj a napnak,
a mindenségnek fáj dalom:
de aki nem volt még magyar,
nem tudja mi a fájdalom.

LELKI

SARKOCSKA

MAGYAR NÉPTÁNCMOZGALOM

Hogyan vélekedik valaki a Braziliában lezajlott Néptáncfesztiválról – magyar és tanári szemszögből? Erdemes röviden visszatérnünk az eseményre:

Timár Mátyás (Magyarország):

Távol - és mégis közel

E cikk megírásához komoly erőt kellett magamon vennem. Időt kellett rá szánnom, találnom, nem is a leíráshoz, mint inkább ahhoz, hogy a szürke hétköznapok ködjében fel tudjak idézni magamban egy életre szóló élményt. Egy olyan élményt, amelyet nem minden magyar fiatal, nem minden magyar ember, nem is minden ember tudhat magáénak.

Szeretném elmesélni és magamban újra felidézni a IX. Dél-Amerikai Magyar Néptánc Találkozón és Szimpóziumon szerzett rendkívül értékes tapasztalataimat.

2008 tavaszán kaptunk meghívást a már amúgy is legendás hírű Dél-Amerikai Magyar Néptánc Találkozóra. Nagy megtiszteltetés volt ez számunkra, nekem pedig külön öröm, hogy édesanyámmal, Timár Böskével és a Csillagszeműekkel kelhettem útra egy, a számomra különösen kedves országba, Braziliába. Az előkészületeket egészséges izgalom kísérte: vajon milyen kiváló együttesekkel fogunk együtt műsort adni, milyenek a dél-amerikai magyar fiatalok, sikerül-e barátokat szerezni - mégis milyen lehet az a híres „szimpózium”? Uí. táncos pályafutásunk során vettünk részt nemzetközi fesztiválok, tanítottunk külföldieket magyar néptáncra, de ilyesmiben még nem volt részünk.

A professzionális szervezésnek köszönhetően az izgalom hamar kezdtek feloldódni; az első estére szánt összejövetel után mindannyian éreztük, hogy barátok között vagyunk és szívesen fogadnak bennünket. Ekkor már tudtuk, hogy ez a tánc tábor nem olyan lesz, mint a többi.

De a szimpóziumot megelőző két napos Néptánc Találkozó még hátra volt. A magyar néptáncnak általános sikere van az egész világon gyönyörű zenéje és virtuóz lépései miatt. Itt azonban ez nem volt elég, mivel tudtuk, hogy nagyon lelkes és tehetséges csoportokkal fogunk együtt színpadra lépni, tehát össze kell szednünk magunkat. Már a próbákon kiderült, hogy nem kell haza ugranunk pár ügyes legényért és leányért. A Finálé betanulása közben ébredtünk rá arra, hogy ezen a szimpóziumon kemény feladatokat hajthatunk végre, miután egy komolyabb csapássorozatot kevesebb mint fél óra alatt megtanulta a társaság legnagyobb része.

A színpadbejárásokon még nem láthattuk teljes egészében a táncokat, ezért nagy izgalommal vártuk a műsort, ahol oldalról - már ha sikerült helyet szerezünk magunknak - megcsodálhattuk a különböző koreográfákat. Ezek a pillanatok adtak lehetőséget arra, hogy az eddig ismeretlen táncos társak új barátokká váljanak.

Óriási meglepetés volt számunkra, hogy ilyen távol Magyarországtól ilyen erősen tart össze a magyarság, és ilyen intenzitással őrzik, művelik a magyar kultúrát. Ennek megkoronázásaképpen professzionális koreográfákkal készültek a csoportok, mely koreográfiák versenybe szállhatnának a budapesti színpadokon látható művekkel. Büszkéek lehetünk rá, hogy ilyen színvonalas műsorban vehettünk részt, és nagy öröm volt a brazil közönségnek bemutatni a magyar néptánc kultúrát.

A nézők egy tartalmas hétvégét tudhattak magukénak a Fesztivál után, de a táncosoknak még csak ekkor kezdődött a java. A két műsort vehettük bemelegítésnek is a tánc tábor előtt. Ekkor már biztosan tudtuk, hogy a tanulással nem lesz probléma és profi szinten tarthatjuk meg a képzést. A megrendelt lőrincrévi és madocsai táncok igazi kihívást jelentettek számunkra is, de amilyen nehezek ezek a táncok, olyan szépek. Csak remélni tudtam, hogy sikerül majd megszeretnünk a táncokat a szimpózium résztvevőivel. Az igazat megvallva, már az első nap után láthatóan tetszett a táncosoknak, és meglepő módon nagyon hamar sikerült elsajátítaniuk is. A próbák előtt és után lehetőség nyílt a táncosok megismerésére, többet megtudni a külföldi magyarságról, ami egy mai fiatal magyar lánynak vagy fiúnak rendkívül fontos. Ha hazatérve elmesélik az iskolában, hogy úgy beszélgettek dél-amerikai barátokkal magyarul, hogy az a barát még nem járt Magyarországon soha életében, akkor valószínűleg nehezen fognak nekik hinni. Vagy akár azt, hogy madocsai táncot jártak olyan külföldi gyerekekkel, akik nem is magyar származásúak. Ezek az élmények nem fognak feledésbe merülni, és mindig a büszkeségüket fogják növelni, amire szükség is van egy mai magyar fiatalnak... Példamutató összetartást láthattak, nemcsak a táncpróbákon, hanem a cserkészetben tanult szokások, játékok megismerése közben. Édesanyámnak, Böskének és nekem is óriási szakmai élményt nyújtott a tábor, és ezért is jött az ötlet, hogy 2009-ben újra szeretnénk együtt dolgozni egy hasonló műsoron, ezúttal Budapesten. Mindenképpen viszonzni szeretnénk a Braziliában kapott élményeket, valamint szeretnénk, ha a dél-amerikai magyar fiatalok is megismernék, hogyan csináljuk „ezt” mi itthon, Magyarországon. De ami a legfontosabb, hogy a kapcsolatot megtartsuk, ne csak az internet által - ami ugyan manapság sokkal közelebb tartja egymáshoz az embereket -, hanem közös kultúránk megőrzésével. Nagy örömmel tölt el minket az a tudat, hogy ebben 100%-ig számíthatunk a dél-amerikai magyarságra!

„56” Argentína magyarságának naplója lapjaiból:

Október 25, napsütötte délelőtt:

A Zrínyi Ifjúsági Kör már hagyományosan tart egy bensőséges, leginkább az egész fiatal diákjainak szánt 56-os Forradalom és Szabadságharc megemlékezést. Csak a tanárok, csak a gyerekek. Rövid, könnyen felfogható szavakkal egy jelképes szertartás, amelynek második célja pontosan ez: legyen a kisgyermek minden évben jelen, és aktív részvevője a magyarok legdöntőbb, leghazafiasabb és legmeghatóbb tiszteletadásának.

A Nuestra Señora de la Paz parókia megengedte, hogy a szép modern templomában tarthassuk meg ezt a megemlékezést. Autókkal tettük meg a néhány utcás távolságot, és a ZIK utolsó órája alatt megfogható szimbólumokat elemezve megemlékeztünk a szabadságért elesett sok magyarról. A papírból gyártott magyar zászlókból a gyerekek kitéphették a megszálló ország ideológiai jelképét, gyertyák meggyújtása alatt énekeltük a Himnuszunkat, néhány szóval elmeséltük a Forradalom napjait, és a nagyobb diákok pedig gyönyörűen mondták el a Szózatot. Néhány perc volt az egész... de azt hiszem, minden gyerek úgy mehetett ki a templomból, hogy egyszerre bizony nem felejté el, mit mondtunk el neki a zászló közepének kitépése előtt és után!

Ez után a napunk természetesen váltott át a cserkészfoglalkozásra, amely pont ezen a szombaton tartalmas csapatkirándulásokkal ajándékozta meg a tagokat - talán nem véletlenül -, azért, hogy a természetben gondolkozásnak tovább...

Október 26: délután volt.

Korán érkeztem meg a Hungáriába... A vendéglőből még enyhe nyüzsgés hallatszott, ámde a nagyterem csenddel és félhomállyal köszöntött, amikor ajtónyitogatással benyitottam. Kiskorom óta élvezem a tágas helyiség hangulatát, főleg amikor ilyen: üres, hűvös és misztikus. Mert nekem ebben az állapotában élettelen és hangos, beszél hozzám, felszólalnak a sok év eseményeinek hangjai. Beljebb léptem és nekiláttam a munkának. Az idén vajon hányan fogtok jönni, magyarok? Már előre tudja az ember, hogy a hűségesekek itt lesznek (kevesen!); azonban mégis áll a remény, hogy talán többen jönnek össze. Sokan! Nagyon sokan! Az egész kolónia! Hát igen, ingyen álmodozó vagyok s ez köztudatú.

Hány székét állítsak fel? Nem túl sokat, hogy ne maradjanak üresen, hiszen az lehangoló, viszont hasonlóan szomorú az üres terem is.

Folyt. az átelles oldalán

BUENOS AIRES-I MAGYAR NÉPTÁNCMOZGALOM - - -

Szabadtéri családi napot szervezett a Szent László iskola! Már néhány éve működik a sportversenyekkel, társas asadoval és jópofa játékokkal vegyített, közösen töltött szombati nap. Az iskolának majdnem ezer diákja több száz argentin családot jelent. Hát képzelje el az olvasó a nagy füves-fás parkot (Thames és Panamericana) rogyásig gyerekekkel, szülőkkel, csecsemők, kismamákkal, fűge-vidám nagyszülőkkel, tanárokkal, míg a rost alatt füstölög az izzó szén és a finomságok étvágygerjesztő illata száll fel a lombok közt a magasba! (Blahó Ervin Bamba a kiváló sütőmester ilyenkor!).

Reggeltől kezdve már jó volt a hangulat. Esőt jósoltak, de isteni napsütés kísérte végig az órák elteltét. Az iskola új kis „utánpótlása”, a magyar együttes táncosai is ott

Facundo, kis új néptáncos

szaladgáltak az emberek közt, s vártak ránk. Délben, a Zrínyi Kör után Benkő Sanyival villámgyorsan viseletbe öltöztünk, taxit hívtunk és tíz percre rá önfeledt, rögtönzött, „szabad tánc” jellegű kalotaszegi bemutatót tartottunk az iskolaközösség számára. Változatlanul érdekes volt a több száz ember tombolását s tapsviharát megköszönni, tudván, hogy nem magyarok örvendenek ilyen őszintén a legeredetibb erdélyi táncrendnek! Mélyen elgondolkoztató! Viszont egyenest oda vezet, ahova úgyis el akarunk jutni: elindítani a felnőtt együttest is a Szent Lászlóban!

Meleg volt, és mindössze egy-két szürke felhő játszott velünk: nem akarta eltakarni egy árva másodpercre sem a tűző napot. A téli szövet „bujka” (kalotaszegi férfikabátka) kályhaként fűtötte

Argentín családok magyar néptánc-lencsén keresztül

szegény Sanyit, szemüvege azonnal párás is lett a „gőzfürdő”-hatás következtében. Én nem panaszkodhattam, hiszen csak három

pendely (alsósoknya), vastag selyem muszuly (felhajtott, elől nyitott szoknya - fajta), öt kilót nyomó kigyöngyözött pávatollas mellek és egy-egyetlen vállfősi ing volt rajtam, hogy ne említsem meg a pártát és később a

kasmírkendőt is a fejemen. De hát mit számít a meleg, ha szenvedélyes néptáncos vagy? Izzadtunk is, mint a lovak, de nincs az a pénz, sem az az árnyék vagy ruhakönyvnyítés, amit becsérélnénk egy ilyen kedves néptánc pillanatért!

A kis előadást követően ugyancsak rögtönzött „táncház” robbant ki. Négy nagy koncentrikus kört alkottunk, és fél órán keresztül lépéseket tanítottunk az embe-
reknek. Egyeseket kézen fogva kellett oda ráncigálni, és csodálatos módon később ugyanazok nem akarták abbahagyni, valamint az elején szétosztott íveket kitéve bejelentkeztek az alakuló együttesbe! Bizony, ezt műveli a magyar néptánc: magyarokban szenvedélyt, viszont idegenben fellobbanó vágyat!

Kérdezem: vajon a Jóisten tudatosan látta-e el a magyarokat ilyen kincscsel? A következő beszámoló! (ZK)

SZÉP ÉLET, CSERKÉSZÉLET

Ha ez nem lelkesít, akkor mi?

Az idén nem egy ízben figyeltem a kiscserkészraj szombati működését. Kimondottan az hívja fel a figyelmemet, hogy hirtelen mennyi gyermek szaladgál **Zombory Andi st., Bonapartian Edi st., Szentiványi Juci öv., Lajtaváry András öv. és Zombory Micsu öv.** mögött, mint a kicsibék a tyúkanyó után. Olyan édesek... Van köztük egész picike, de még vaskos, nyúlánk tíz esztendő cserkészjelölt is. Szőke, barna, élénkebb, félnékebb. Van még pettyes nyakkendő, és egy csomó ígéretet letett gyermek.

Megannyi korosztály, és milyen természetesen viszonyulnak egymáshoz! A nagyobbcskák persze néha

Fotó Zóka

Fotó Zóka

ugratják a kisebbeket - ez az élet rendje... A vezetők egy része tapasztaltabb, de van, aki most tanulgatja „élőben” a vezetés titkait. Ők is egy húron pendülnek, és nemcsak a próbarendszer, hanem a köztük lévő barátság vonójával húzzák egy ütemre!

Változatos és eredeti játékokat elemeznek, finomakat uzsonnáznak, játszanak, énekelnek, masírozni tanulnak... Könnyekig megható észrevenni, ahogy a hetek múlásával egyre merészebben és akkurátusabban sikerül

nekik a kétujjas cserkésztszítelgés is! Megfigyeltem, hogy már a legújabbak is éneklék a cserkészindulónk legtöbb részét, a Himnuszból is valamennyit, és a Miatyánkot szépen mondják.

A képek mutatják: micsoda pofikák, mennyi jókedv! Mindegyiknek ragyog a tekintete! De amit a felvételek nem mutathatnak meg, azt hadd mondjuk ki mi: a csoportnak túlnyomó része beszél magyarul!

Cserkészszeretettel

Zólyomi Kati cst.

Cserkész részvétel a Máltai Szeretetszolgálat Mozgássérült Táborán

A segítségnek sok formája van. - Már lassan 15 éve a KMCSSZ fiatal vezetőinek az USA-i Máltai Lovagrend magyar tagozata ösztöndíj formájában lehetővé teszi, hogy valahol Európában a magyar mozgássérült kontingens tagjait egy héti szolgálhatja. Itt közöljük a 2008-as ösztöndíjasunk beszámolóját.

„Észak-Amerikából Magyarországra utaztam a nyáron, hogy egy magyar mozgássérültet, Majláth Vénuszt, a magyarországi csoportnak tagjaként elkísérjek a Máltai Szeretetszolgálat nemzetközi nyáritáborába, ami Stams, Ausztriában tartottak (július 26-augusztus 2). Az erdélyi csoporttal együtt 25-en utaztunk Budapestről Ausztriába. Összesen 17 ország vett részt: Anglia, Ausztria, Belgium, Csehország, Franciaország, Hollandia, Horvátország, Írország, Lengyelország, Litvánia, **Magyarország**, Németország, Olaszország, Románia (Erdély), Spanyolország, Svédország és Svájc.

Minden mozgássérülthez egy kísérő volt beosztva, aki segített neki abban, ami a mindennapi élethez kellett (öltözni, emelni, tolni, etetni, fürdetni), és hogy élvezze a tábor. Vénusz nem tud járni, így tolókoszt használ. Meglepően erős karjai meg kezei vannak, amivel föl tudja támasztani magát.

Majláth Vénusz magyar mozgássérültet segíti Tábor Erika st. (USA)

Több Máltai lovag is ott volt a tábornyitó misén: lovagi ruhájukban nagy pompával vonultak be mise előtt és utána ki. A mise után nagyon szép látvány volt, ahogy mind a tizenhét nemzeti zászló bevonult.

Az első vacsorára mindegyik ország bemutatja a jellegzetes ételeit a tábor többi résztvevőinek. Sok finomságot kóstoltunk meg vacsorára!

Tőlünk, magyaroktól, a következők voltak kaphatók: fehérbor, zsíroskenyér, hagyma, paradicsom, ropogós pereg, csoki, téliszalámi. Minden ország felöltözött a saját nemzetének viseletébe; mi magyar lányok fehér blúzt hordtunk, a fiúk meg fehér inget és fekete mellényt.

A hét folyamán négy különböző kirándulásra mentünk: 1) Innsbruck városnézés, a város régi, jellegzetes épületeihez és helyeihez. 2) Vénusz az „Inn-floating”-ot választotta. Ez abból állt, hogy egy tutaj-féle hajón utaztunk az Inn folyón, az Alpoknak az egyik völgyében, Ausztria nyugati részén. Nyugalmas volt az út, társalogtunk a többi résztvevővel és figyeltük a gyönyörű tájat. 3) Kirándulás a Swarovski kristálmúzeumba: gyönyörű és különleges kristály szépművészeti tár-

„A cserkész ahol tud, segít”. (3. cserkésztvény)

A Nagymesterrel egy csoportképet készítettünk, hogy megmaradjon mint emlék

gyakat láthattunk. 4) Utolsó kirándulásunkra a gyönyörű aacheni tóhoz mentünk, körülhajózáztuk. Vénusz is, én is nagyon élveztük a kirándulásokat, és nagyon jól éreztük magunkat a táborban mindketten!

Eljött a táborba a Máltai Szeretetszolgálatnak a Nagymestere, aki a világ Máltai Lovagrendjének a fő embere. Nagyon kedves volt, érdekelt, hogy a mozgássérült vendégek jól érzik-e magukat.

Végezetül: Nagyon jó volt a társaság és a hangulat a magyarok és az erdélyiek között - napközben együtt voltunk, esténként meg együtt mulattunk a tábori disco-ban.

Életre szóló élmény! Remélem, hogy a jövőben is újra el tudok menni egy máltai mozgássérült táborba mint kísérő!

Tábor Erika st., Richmond, VA, USA”

(KMCSSZ Sajtószolgálat jelentése alapján összefoglalva HKZS)

17 ország vett részt az ausztriai táborban!

... 56

...folyt. az előző oldalról

Eldöntöttem, hogy nem szorosan egymás mellé teszem őket, és ilyen módon mindkét eredményt megelőzőm. Félnégy... Csak egy fali csillárt gyújtottam meg. Mosolyogva tettem félkörbe a fellépők székeit, ui. mindegyiknek nevét felragasztottam a támlákra. Alakul. Szép lesz így... Átvettem magamban azokat a gondolatokat, amelyekkel később fogadtam a „gyülekezetet”. Igen, jó ez a kifejezés, ha azt vesszük, hogy egy ilyen tiszteletadás bizonyára csoportos fohásznak is elmehet.

Izgultam, mint minden évben. Hogy az üzenet tiszta legyen, hogy elérhessük azt a hangulatot, amelyből kiindulva megrázkódik az eszme és meglágyul a szív.

Ötvenkét év lehet sóhaj, vagy óriási tisztás a szakadékok közt. És ma, 2008. október végén itt lesz velünk egy igazi szemtanú. Saját, akkori naplóját fogja megosztani velünk. És frissen született vers lesz felolvasva. Lesz jajgató katonabúcsúztató és zongorakoncert. Gitár és dal, gyermek és felnőtt hangokban majd felélednek szavak, panaszok, emlékek és mély gondolatok. Egy vetítésben régebbi de korabeli magyar jeleneteket mutatunk be...

Rendben van, és még egyszer átnéztem magamban a műsor címmondatát: **Légy résen, mindhalálig...** Igen, ezt szeretnénk megértetni és jelképekkel átsugallni, közvetlen, otthonias és természetes hangulatot akarunk teremteni. Közelséget és kényelmet, az egyáltalán nem kényelmes - mert nehéz! - kijelentések közléséhez.

Hirtelen nyikorog az ajtó, és riadtan hátranézek: három kedves idős asszony lép be, és tágas mosollyal elkezdik velem együtt tologatni a székeket. Segítenek! Nem azt kérdezik, mikor kezdődik, hanem mellém állnak! Jönnek többen, és már sokan pakolgatunk. Ez egy jel! - jelentem ki magamban boldogan. Cserkész egyenruhások ügyködnek körülöttem, forgatókönyvet lapoznak, mindenki arckifejezésen észrevehető a lelkiismeretes készülődés... Nincs felületlen ricsaj és beszélgetés, mint sokszor, hanem máris **hangulat keletkezik.**

Nincs az a korosztály vagy „rang”, amely ne lenne

képviselve. **Telt ház, és pontosan el is kezdjük...** Csupán egy óra húsz perc kellett ahhoz, hogy a legvigasztalóbb és biztosságot keltő érzés öntsön el mindnyájunkat. Egységet alkottunk, és mintha végig egymás kezét fogtuk volna.

Idézek az elhangzott szavakból, saját magunknak is emlékeztetőként:

Nem az a baj, ha bármit mondasz, nem igaz!
A baj az, ha azt mondom igazság, és te nem tudod, mi az!
Hogy harminc ezüstért a lelkedet teszed a pultra,
S amíg csak élsz, ezt teszed újra meg újra!
Hogy semmit nem nézve, fék nélkül rohansz előre,
Magadnak kaparva, taposva gyerekre, nőre!
Tán... ezért van, hogy többször nézünk az égre
Akik szeretnénk, hogy itthon rend legyen, végre!
Hogy a dolgok újra helyükre kerüljenek,
Ember, határ, völgyek és hegyek,
Hogy megint annyian legyünk, mint a tenger,
A gyermekünk magyarként lehessen: ember!

